

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **N. H. P.**, narozen „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
toho času Zařízení pro zajištění cizinců Balková, 331 65 Tis u Blatna,
zastoupen JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem,
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2176/2, 130 51 Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 4. 2019, č. j. CPR-15522-3/ČJ-2019-930310-V240,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2019, č. j. CPR-15522-3/ČJ-2019-930310-V240, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 26. 2. 2019, č. j. KRPU-16849-44/ČJ-2019-040022-SV-ZZ. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uložil žalobci správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce jednoho roku od okamžiku, kdy žalobce pobude oprávnění k pobytu na území České republiky. Správní orgán prvního stupně zároveň podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovil žalobci dobu k vycestování z území České republiky do třiceti dnů od právní moci rozhodnutí, a vyslovil, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že považuje správní vyhoštění za nepřiměřené opatření v jeho případě, kdy se dopustil spíše méně závažného porušení zákona o pobytu cizinců. Trval na tom, že v jeho případě je rozhodnutí o správním vyhoštění příliš přísným opatřením, které nedostatečně zohledňuje míru porušení zákona o pobytu cizinců, kterého se žalobce dopustil. Žalobce uvedl, že přicestoval do České republiky fakticky neúmyslně, nevědomky při cestě z Rumunska, kam vstoupil legálně, a na území České republiky nelegálně nepobýval déle než několik hodin. Za takové situace považuje žalobce uložení správního vyhoštění, s nímž je spojen i zákaz vstupu na území Evropské unie, za příliš tvrdé a neadekvátní opatření. Žalobce trval na tom, že projevil nedbalost týkající se zachování povinností souvisejících s pobytem na území schengenského prostoru, ovšem ani náznakem u něho nelze vystopovat vůli porušovat právní řád České republiky.
3. Žalobce se domáhal analogického využití ustanovení § 119a odst. 1 zákona o pobytu cizinců s poukazem na skutečnost, že na území České republiky vstoupil nelegálně nevědomky v rámci skupiny cizinců, jímž mělo být zajištěno nelegální zaměstnání ve Spolkové republice Německo, a do styku s českými orgány přišel až v okamžiku, kdy jim byl předán německou policií a neměl tedy možnost postupu dle § 119a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Ovšem ihned po svém umístění v zařízení pro zajištění cizinců požádal o mezinárodní ochranu a prokázal tak snahu řešit svoji situaci, jakož i údajně hrozící vážnou újmu ve své vlasti legálním způsobem. Proto bylo dle žalobce na místě možnost využití § 119a zvážit.
4. Žalobce trval na tom, že míra jeho porušení pobytového režimu na území České republiky ve spojení s okolnostmi odchodu z Vietnamu, legálním vstupem na území Evropské unie a následnou žádostí o mezinárodní ochranu je natolik nízká, že napadená rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nemohou pro svoji nezákonnost obstát.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný ve svém písemném vyjádření navrhl žalobu zamítnout a odkázal na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a žalobou napadeného rozhodnutí s tím, že postupoval v souladu se zákony a mezinárodními smlouvami a neshledal ve svém postupu žádné

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pochybení. Trval na tom, že v rámci správního řízení byly zjištěny a doloženy relevantní podklady pro konstatování protiprávního jednání žalobce.

Posouzení věci soudem

6. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se po řádném poučení, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.
7. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
8. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Žalobce byl dne 22. 1. 2019 v 1:20 hod. kontrolován policejními orgány Spolkové republiky Německo na silnici bezprostředně po překročení české státní hranice a bylo zjištěno, že není držitelem cestovního dokladu ani příslušného víza. Následně byl žalobce na základě readmisní dohody předán policejním orgánům České republiky. Ve své výpovědi učiněné dne 23. 1. 2019 žalobce uvedl, že z Vietnamu vycestoval z ekonomických důvodů, protože si chtěl najít práci v Německu. Cesta do Německa byla organizována již z Vietnamu převaděči, kteří mu zařídili letenku i vízum do Rumunska. Za cestu zaplatil již ve Vietnamu přes 3 000 USD a po příjezdu do Berlína měl doplatit dalších 11 000 USD. Uvedl, že vycestoval do Rumunska letecky s platným rumunským vízem a cestovním dokladem. Cestovní doklad mu již na letišti v Rumunsku odebral jeden z převaděčů. Po několika dnech byl i s dalším Vietnamcem převážen automobilem s několika přestupy. Část cesty byl schovaný na zadní sedačce vozu, kde ležel. Uvedl, že neví, jakým způsobem překročil vnější schengenskou hranici. Žalobce na přímý dotaz při své výpovědi uvedl, že ví, že do Evropské unie a tedy i do České republiky může cestovat jen s cestovním pasem a vízem nebo povolením, které neměl. Uvedl, že ví, že je v schengenském prostoru ilegálně.
9. Žalobce ve své žalobě namítal, že uložení správního vyhoštění považuje v jeho případě za nepřiměřené opatření. Uváděl, že do České republiky přicestoval neúmyslně a nevědomky při cestě z Rumunska do Německa. Na tomto místě je nutné zdůraznit, že žalobce si byl vědom po celou dobu již od počátku své cesty do Evropské unie, že jeho cesta je organizována nelegálně prostřednictvím převaděčů, kterým sám uhradil část odměny ještě v zemi původu a následně přislíbil nemalou finanční částku uhradit po dopravení do Berlína. Účelem celého jednání žalobce byla snaha nelegálně vycestovat do Spolkové Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

republiky Německo a tam si opatřit nelegálně práci. Žalobce sice s cestovním dokladem a rumunským vízem vycestoval legálně do Rumunska, ale následně se znalostí toho, že k cestování do zemí schengenského prostoru potřebuje cestovní doklad a vízum, cestoval bez cestovního dokladu, který předal převaděčům, a bez příslušného víza několika zeměmi Evropské unie (mimo jiné i přes Českou republiku) do Spolkové republiky Německo, a to část cesty ve skrytu. Vědomě nelegálně rovněž překročil vnější hranici schengenského prostoru. S ohledem na uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že správní vyhoštění bylo v daném případě zcela přiměřeným opatřením. Ve vztahu k délce zákazu vstupu na území členských států Evropské unie soud uvádí, že prvostupňový orgán se otázkou trvání tohoto zákazu zabýval a s ohledem na výše uvedené skutečnosti dospěl k závěru, že při zákonem stanovené horní hranici trvání zákazu až na 3 roky stanovil délku trvání zákazu pro žalobce v jedné třetině rozmezí. Tento závěr byl prvostupňovým orgánem řádně odůvodněn a soud uvedenou dobu trvání zákazu vstupu na území států Evropské unie rovněž považuje za přiměřenou jednání žalobce. Tuto námitku shledal soud nedůvodnou.

10. Dále žalobce namítal, že v jeho případě mělo být analogicky aplikováno ustanovení § 119a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. V tomto ustanovení je uvedeno, že rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 6 a 7 se nevydává, jestliže cizinec žádající o mezinárodní ochranu podle zvláštního právního předpisu na území přichází přímo ze státu, kde mu hrozí pronásledování nebo vážná újma, a na území vstoupí nebo pobývá bez povolení a sám se bez prodlení přihlásí policii nebo ministerstvu a prokáže závažný důvod pro svůj neoprávněný vstup nebo pobyt. Je třeba zdůraznit, že žalobci bylo uloženo správní vyhoštění z důvodu uvedeného v § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců. Již z tohoto důvodů nelze výše citované ustanovení § 119a odst. 1 na případ žalobce vztáhnout. Dále soud poznamenává, že žalobce na území České republiky nepřišel přímo ze státu, kde by mu mohlo hrozit pronásledování nebo vážná újma, neboť žalobce ze země původu legálně vycestoval do Rumunska a teprve následně pokračoval v nelegální cestě do Spolkové republiky Německo mimo jiné přes Českou republiku. Na území České republiky tedy žalobce přicestoval z členského státu Evropské unie, ve kterém mu jistě nebezpečí pronásledování či vážné újmy ve smyslu definice těchto pojmů zákonem o pobytu cizinců nehrozilo. Žalobce se rovněž nepřihlásil sám příslušným orgánům, ale byl zajištěn policií na území Spolkové republiky Německo. Žalobce po celou dobu správního řízení neuvedl, natož aby prokázal, žádný závažný důvod pro jeho neoprávněný vstup na území států schengenského prostoru a České republiky, naopak ve své výpovědi uvedl, že mu v návratu do Vietnamu nic nebrání a ve Vietnamu mu nic nehrozí. S ohledem na důvod správního vyhoštění a s přihlédnutím k výše naznačenému skutkovému stavu soud konstatuje, že neexistuje vůbec žádný důvod, proč by mělo být uvažováno o analogickém použití ustanovení § 119a odst. 1 zákona o pobytu cizinců na případ žalobce. Tato námitka je zcela nedůvodná.
11. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soud tedy žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
12. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 8. července 2019

Mgr. Václav Trajer, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)